

PREDSTAVLJAMO VAM SAVREMENE JUGOSLOVENSKE PISCE

Savremena jugoslovenska književnost pruža prilično bogatu, šaroliku i raznoliku sliku. U ovom trenutku mi imamo pisce koji su, svojim aktivnim delovanjem, prisutni u našoj književnosti a javili su se prvih godina ovoga veka; u isti mah svoga nova godina donosi po neko novo ime, novi događaj, novo ostvarenje.

Da bi se prikazala cjelovita slika naše savremene literature, da bi se našim čitaocima otkrio lik pisaca koji stoje iza svoga dela, redakcija »Duga« će u nizu razgovora otkriti i prikazati našim čitaocima radnu biografiju književnika-stvaralaca, njihove poglede na literaturu i umetnost, svet u kome žive i koji nas i njih okružuje.

Otkrivanjem njihove radne biografije i njihovih shvatanja, naši pisci postaću, nesumnjivo, bliži onima koji čitaju i vole njihove knjige; njihov svet postaću čitaocima prisniji i shvatljiviji.

Od ovoga broja »Duga« će objavljivati razgovore sa piscima raznih generacija, raznih literarnih opredeljenja i shvatanja. Kroz razgovor na stranicama našeg lista, otkriće se sadašnji trenutak naše književnosti.

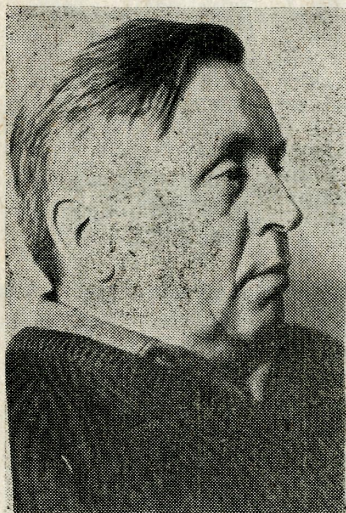
Redosled kojim se pisci objavljuju ne predstavlja nikakvu rang listu; ne znači da je jedan pisac pretpostavljen drugom iz ovih ili onih razloga. Redosled objavljivanja dao je sam život; onim redom kojim su se razgovori vodili oni se i objavljuju.

A to možda ima i nesumnjive prednosti jer će se na taj način, mnogo lakše, uočiti sva raznovrsnost traženja, sve bogatstvo tokova naše literature i otkriti kompleksna slika koju ona pruža.

**BRANKO
ĆOPIĆ:**

PRIVRŽENOST SVETU SVOGA

Za trideset godina aktivnog prisustva u našoj literaturi popularnost Branka Ćopića stalno je rasla. Za to vreme menjale su se teme njegovih dela: dolazili su romani i pripovetke namenjeni odraslim i deci. Ćopić je pisao i poeziju i prozu; povremeno čitao i povremeno se javljao sa nekoliko knjiga odjednom. I te nove knjige su pokazivale da je njegovo čitanje bilo samo prividno. Ali nešto se u tim knjigama nikada nije menjalo. Bez obzira na

to gde se trenutno nalaze: u svome zavičaju ili negde u Banatu, u ratu, predratnom ili posleratnom svetu, Ćopićevi junaci bili su njegovi Krajišnici, njegovi zemljaci. Na početku razgovora najviše nas je interesovalo ta dosledna privrženost tome svetu.

● Od prvih priča koje ste objavili negde pre tridesetak godina vaš svet se nije mnogo izmenio. Ostao je isti. Isti ljudi samo u drukčijim situacijama. Kako se to dogodilo?

— Taj svet mi je najpoznatiji. S njim sam se najviše srodio, najbolje ga osećam, prisna su mi sva strujanja i pomeranja unutar njega. To je svet ljudi koji žive između jave i sna, svet pomalo nezadovoljan stvarnošću u kojoj živi. Zato izmišlja jedan novi svet, jednu novu, svoju sopstvenu, stvarnost, svet satkan od mašte, sna, priče, bajke, i svega ostalog. To su mali Don Kihoti, sanjari, pomalo begunci od života, ali pomalo i bojovnici za život. Tako sam ih jedanput i nazvao — bojovnicima i beguncima.

● Kada ste se Vi pojavili našom literaturom dominirao je pokret socijalne literature. Vi se niste vezali za njega, ali u vašim pripovetkama iz tog vremena postignuto je jedno jedinstvo socijalnog i lirskog elementa. Da li je to, ipak, bio uticaj socijalne literature?

— Pisao sam o stvarima onako kako sam ih ja video i osetio. Nisam podlegao nijednoj teoriji, pa ni teoriji socijalne literature. U to vreme socijalna literatura je davala ton našoj književnosti, moglo bi se čak reći da je zavladao moda socijalne literature. Išlo se u krajnost, pisci su natezali motive da bi zadovoljili zahteve tih teorija. A mene je uvek više zanimao čovek, život, ono što je dublje ljudsko u čoveku. Bio sam zainteresovan za ono što je, po moje mišljenje, osnova tog života oko mene. Teorije me nikada nisu privlačile. O njima nikada nisam razmišljao. Posmatrao sam život i mislio o njemu.

● I naša ratna literatura imala je izvesna programska obeležja. Da li su ta programska načela u izvesnom smislu uticala na Vas?

— Nastojao sam da nastavim svoju predratnu liniju kada sam počeo sa svojom ratnom literaturom. Ja sam tu opet tražio krajiškog čoveka. To se naročito vidi u ličnosti Nikolettine Bursaća. On je za tu literaturu karakterističan. On nije samo tipičan partizan iz Bosanske Krajine, on je tipičan ratnik Krajišnik. Nekako, čini mi se, da je on ličnost koja mi je najviše uspešla i zbog toga mi je najbliži. To je junak koji je oživeo kod publike, postao sigurno najpopularniji i samim tim i meni je po-